

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE
CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

SECȚIUNEA COPII ȘI ADOLESCENȚI
A ORDINULUI POVESTITORILOR
ESTE SUSȚINUTĂ DE EDITURA ARTHUR

ARTHUR

NR. 9 | VARĂ 2019

Zeii și eroii în timpuri moderne

MAESTRII POVESTITORI

„Feriți-vă de cărțile în care toată lumea
vorbește frumos!”
un interviu cu Alex Moldovan 6

Adina Popescu
Jocul de-a zeițele 9

ATELIERUL DE POVEȘTI

Fabulatoriu

Gabriel Cărtărescu
CiobAN, zeul sticlei 12

Povești reciclate

Viviana Pantazică
Mitul băiatului cuceritor 14

Fantasia

Elisa Merca
Dicționarul sau internetul? 17

Stiluri și stilouri

Rami-Mihai Cristescu
Moartea part-time 19

Școala cronicarilor

Horia Petrean
Watchmen și nenumăratele conversații pe care le
poți începe 21

UCENICHII SCRITORII

Theodora Ioana Bălan
Pietricica Mitika 24

Darius Munteanu
Schimbul zeilor 26

Vlad Iordache
Zeu printre oameni 28

David Matei Saișuc
Consultația 30

Miruna Andreea Bălan
Paradisul gusturilor 32

Matei Tudor Pop
Dionysos la Cluj 34

Hadi Budeer
O vizită nocturnă 36

Laura Lvovschi
Agape 38

Ilinca-Maria Kloetzer
Pe alte străzi. 41

Radu Susan
Zalmy 43

Ioana Frîncu
Afrodita la României au talent 45

Matei Someșan
Alienare 47

Ilinca Munteniță
Zei ai Nordului și zei ai muzicii 49

Ioana Galan
Care zeu are mai multe like-uri pe Facebook? . . 51

Sara Florea
Afaceri zeiești 54

Vlad Ștefoni
Fulgere în trafic 57

Mihai Georgescu
Aventurile zeilor în epoca contemporană 59

Mihnea Alexandru Ionescu
Mitologie made in Romania 61

Toma Paraschiv
Povestea lui Hercule 63

Miruna Alexandru
Un freelancer la ananghie 65

POVEȘTI... PE BUNE!

Prof. Laura Dănăilă
Olimpiada poveștilor 68

CUM SĂ...?

Copiii din clasa a VI-a, de la Colegiul Național
„Mihai Eminescu“, Buzău
Cum să te folosești de un covor fermecat fără
instrucțiuni de utilizare? 72

Au ilustrat pentru acest număr:

Miruna Alexandru, Delia Calancia, Bianca Croitoru,
Laura Lvovschi, Ilinca Munteniță, Mircea Pop,
Maria Stoica, Dan Ungureanu

MAESTRII POVESTITORI

„FERIȚI-VĂ DE CĂRȚILE ÎN CARE TOATĂ LUMEA VORBEȘTE FRUMOS!”

– un interviu cu scriitorul și traducătorul Alex Moldovan –

Alex, ești în același timp și scriitor, și traducător. Cum se împacă una cu alta?

Se împacă de minune. Munca de traducător m-a format și m-a ajutat enorm ca scriitor. În momentul în care prin mâini îți trece un text pe care trebuie să-l transpui într-o altă limbă, în limba română în cazul meu, diseci, de fapt, însuși felul în care autorul gândește. Ajungi, ca traducător, să cunoști detalii pe care poate nici măcar scriitorul pe care-l traduci nu le știe sau nu le bănuiește. Îi afli trucurile. Felul în care folosește un cuvânt, frecvența cu care repetă o metaforă, ticurile verbale ale personajelor – toate acestea le vezi mult mai îndeaproape ca traducător decât le vede un cititor obișnuit. Iar dacă le urmărești cu atenție, așa cum încerc eu să fac, devii, fără să-ți propui neapărat asta, un cititor mai bun. Și, dacă e adevărat că orice scriitor bun este în primul rând un foarte bun cititor, nu-i deloc puțin lucru.

Ai tradus seria Percy Jackson – ce ți-a plăcut cel mai mult la aceste cărți?

Mi-a plăcut firescul prin care Rick Riordan a reușit să „toarne” un material stufos, complicat poate, cel al mitologiei grecești, într-o matriță nouă, contemporană, mult mai ușor digerabilă și mai la obiect. Cărțile lui sunt foarte dinamice, pline de acțiune de la prima la ultima pagină. Chiar n-apuci să te plictisești citindu-le. Iar faptul că a creat deja epigoni, că au apărut scriitori care-i imită stilul, spune foarte multe despre influența lui asupra celorlalți scriitori de gen.

Ce ai schimba în poveștile din seria Percy Jackson?

Sincer, cred că aș încerca să mai schimb puțin rețeta, să diversific felul în care acționează, vorbesc

și se comportă personajele din cărțile lui. De la un punct încolo, lucrurile se cam repetă, dându-ți o senzație de monotonie. Dar asta-s eu, mă plictisesc repede și am nevoie de variație. Având însă în vedere că succesul lui Rick Riordan continuă să crească, e limpede că e mai citit și cumpărat ca oricând. Așa că e greu de crezut că vom asista la schimbări majore în felul cum scrie. Principiul american cu „Nu repari ceva ce nu-i stricat” se aplică cu brio în cazul lui.

Dacă ai fi un zeu din mitologia greacă care ar fi el și de ce?

Probabil că Dionysos. Pare cel mai de gașcă, genul căruia-i place să trăiască viața la maximum, el fiind și zeul viilor, al vinului, ați prins ideea. Cel puțin așa mi-l amintesc eu din cele două volume de *Legende ale Olimpului* pe care le-am citit când eram printr-a treia, sper să nu mă înșel. E interesant că, deși eram un cititor avid, cartea asta nu m-a prins deloc atunci, mai mult ca sigur din cauza stilului autorului, Al. Mitru, care mi se părea – și pot să confirm și acum, când am răsfoit din nou volumul – bolovănos, deloc prietenos cu cititorul. Spre comparație, Riordan te ține în priză non-stop. Dacă aș fi avut norocul ca Riordan să-și fi scris cărțile mai repede cu vreo treizeci de ani, poate s-ar fi prins și de mine mai multe informații legate de Grecia antică. Voi, în schimb, chiar nu aveți nicio scuză să nu le citiți.

Poți să explici mai pe larg ce presupune munca de traducător? Cum se traduce o carte?

E foarte simplu: se ia cartea și se traduce! Glumesc. În realitate, procesul e unul foarte complex. Multă lume crede că traducătorii își aleg cărțile pe care vor

să le traducă, după care le propun unei edituri. Greșit! Nu traduci decât într-o mică măsură ce ai vrea. Editurile sunt cele care vin cu propuneri, în funcție de planurile editoriale și de drepturile de autor cumpărate de la autor sau de la urmașii acestuia, și de-abia apoi începe distracția, adică traducerea efectivă, care înseamnă zeci, sute, mii de ore petrecute singur în fața computerului, căutând soluții care să se potrivească cel mai bine limbii române.

Trebuie să-ți planifici foarte bine munca: să traduci un anumit număr de pagini pe zi, pentru a putea preda traducerea la termenul convenit cu editura. Acest *deadline* depinde de gradul de dificultate al textului, de eventuale alte traduceri la care lucrezi în paralel și de lucrurile neașteptate

care intervin, cu o enervantă consecvență, în procesul de traducere: dificultăți lingvistice, câte o boală care nu te lasă să lucrezi sau pur și simplu lipsa totală de chef. Fiind o activitate eminentamente creativă, nu poți lucra chiar în orice condiții. Bine, după o vreme înveți să anticipezi problemele, care sfârșesc prin a deveni ele însele parte a unei rutine.

Să nu uit: eu am norocul ca, de câțiva ani, s-o am alături ca traducătoare pe Mariana, soția mea, împreună cu care și fac aproape toate traducerile. Întâmplarea face să ne și potrivim perfect stilistic, așa că se întâmplă să deschid o traducere după ce apare și să nu-mi dau seama cine a tradus un capitol sau altul. Ne completăm perfect: ea fiind mai minuțioasă, caută orice termen problematic de trei ori ca să fie sigură că nu greșește, ceea ce e un mare plus.

Ce mai face Olguța (din Olguța și un bunic de milioane)? Cum te mai înțelegi cu ea, sunteți în continuare prieteni? Un mic spoiler legat de aventurile ei din noua carte pe care ai scris-o deja și urmează să fie publicată?

Olguța e mai bine ca oricând, mulțumesc de întrebare. Face ceea ce a făcut de la bun început, adică se străduiește să combine bunele ei intenții cu deplorable puneri în practică ale respectivelor intenții, sfârșind prin a enerva pe toată lumea într-o manieră specifică, cunoscută celor care au citit primul volum. Cel de al doilea volum, care este deja scris și predat la Editura Arthur, continuă seria aventurilor care se petrec la Cluj și răspund unor întrebări lăsate deschise la finalul primului volum, aducând în plus noi provocări pentru toți eroii cărții. Dacă totul merge bine, cartea va apărea în toamna acestui an. Spoilere n-o să dau, o să spun doar că e mai plină de acțiune și mai concentrată. Abia aștept reacțiile cititorilor la noile ei aventuri! Asta și pentru că m-am întâlnit în ultimii trei ani cu sute de copii din mai multe școli din țară, iar reacțiile lor au fost de-a dreptul copleșitoare. Pentru mine, e vital ca volumele mele să schimbe niște lucruri în felul în care gândesc cei care le citesc. Mă plictisesc groaznic cărțile conformiste, scrise parcă pentru liniștea unor părinți obsedați de control și

care visează să-și crească copiii sub un clopot de sticlă, feriți de orice urmă de rebeliune și gândire independentă. Ca amănunt picant, am înțeles că, la o școală din Cluj unde urma să fiu invitat pentru o discuție cu cititorii, o mămică a citit cartea și a considerat că nu e deloc educativă pentru copii, așa că vizita mea s-a anulat. După șocul inițial, mi-am dat seama ce norocos sunt. Asta-i tot ce își poate dori un scriitor care consideră că orice carte pentru copii trebuie să conțină și un element subversiv! Faptul că celor mari nu le place sau chiar o detestă e un semn bun și sunt mândru că Olguța mea a stârnit pasiuni atât de vii în rândul unor adulți mai lipsiți de simțul umorului.

Între timp ai scris o altă carte pentru copii mai mici – Băiețelul care se putea mușca de nas. E mai complicat să scrii cărți pentru aceasta categorie de vârstă? Ce-i cu băiețelul ăsta și de ce este el special?

Da, este o carte care se adresează în principal copiilor mai mici, de până la 7 ani, dar nu numai lor. Îmi place să cred că e o carte pe care ar trebui s-o citească cel puțin în egală măsură și adulții. S-ar putea să aibă o surpriză. Sper deci că va fi o carte citită deopotrivă de copii și de cei mari: primii pentru a-și găsi în băiețelul meu un aliat, cei din urmă pentru a învăța să devină ei înșiși niște aliați ai propriilor copii.

Vreau să remarc aici – și știu c-o veți face și voi – contribuția Irinei Georgescu, cea care a ilustrat *Băiețelul*. Aflată la prima ei carte, a făcut o treabă excepțională, reușind să creeze o poveste în poveste, paralelă cu a mea, alcătuită din imagini și mici simboluri strecurate în ele, prin care a dus povestea la un cu totul alt nivel.

Cred că e la fel de complicat să scrii pentru orice categorie de vârstă. Ce m-a împins pe mine să atac și zona asta a fost în primul rând dorința de a scrie o carte care ia partea copiilor. Se scrie la noi prea multă literatură pentru cei mici care-și propune să le placă părinților. În al doilea rând, a fost și o provocare pentru mine ca scriitor. Cred că există un motiv foarte serios pentru care, în toate topurile

internaționale de cărți pentru copii, cărțile ilustrate sunt generos reprezentate și apar pe primele locuri. După mine, să scrii o *picture book* sau un album, după cum mai sunt cunoscute aceste cărți, reprezintă într-un fel o culme a scriiturii pentru copii. E vorba de cărți esențializate, care au puterea de-a rămâne în memoria cititorilor la un nivel mult mai profund, poate și grație ilustrațiilor care însoțesc textul, acestea având un rol vital, uneori mai important decât textul în sine. Dintr-o altă perspectivă, poți scrie un roman prost sau acceptabil și să scapi basma curată. Într-o carte însă care are în jur de 2 500 de caractere (asta înseamnă puțin mai mult de o pagină A4 tipărită) e imposibil să-ți maschezi eventualele greșeli. Aici totul e la vedere. Până și un singur cuvânt prost ales poate avea urmări nefaste asupra întregii cărți, din cauza că în economia volumului el reprezintă foarte mult. Când ai o frază sau două pe pagină, trebuie să te asiguri că totul e perfect scris. Sau nu – și să suporti consecințele.

Ca să nu închei prea brusc, o idee de final pentru cititorii revistei: feriți-vă de cărțile în care toată lumea vorbește frumos și se comportă așa cum trebuie. Căutați cărți vii, cu personaje normale, adică imperfecte, și autori care nu caută să vă bage învățăminte cu forța pe gât. Există prea multă literatură adevărată ca să vă pierdeți vremea cu așa ceva.

A consemnat Adina Popescu
Fotografie realizată de Fana Cătinaș

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatură pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. A terminat filosofia, a tradus peste treizeci de cărți, printre care și seria *Percy Jackson*, și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus *Bicicleta galbenă. Olguța și un bunic de milioane* e romanul lui de debut și inaugurează seria *Cărților cu Olguța*, la Editura Arthur. Cea mai recentă carte a lui se adresează copiilor sub 7 ani și se numește *Băiețelul care se putea mușca de nas*.

JOCUL DE-A ZEIȚELE

Adina Popescu

Mă întâlnesc cu Dia în spatele blocului, fix la ora patru, când o lasă pe ea bunică-sa să iasă afară. Am adus cu mine și cărțile – *Legendele Olimpului*, *Zei și Eroii*. Le-am citit amândouă – eu din scoarță în scoarță, Dia mai pe sărite și la insistențele mele. Am hotărât că nu ne plac eroii, pentru că nu prea au puteri supranaturale. Ne plac zeii, pentru că huzuresc în Olimp și pot să facă orice le taie capul. Eu îi știu pe toți zeii pe de rost. „E mișto să fii zeiță“, i-am zis Diei într-o zi și ea a fost de acord cu mine. Așa a început jocul de-a zeițele.

— Cine vrei să fii? o întreb.

Dia se codește. Pentru că sunt generoasă, o las să aleagă prima.

— Hmm, poate Artemis? îndrăznește ea.

— Artemis e prea băiețoasă, zic eu. N-are rochii, fuste, cununi în păr, n-are decât un arc și toată ziua e la vânătoare... nu cred că vrei să fii Artemis.

Dia mă privește încurcată, nu cred că-i place prea mult jocul ăsta, dar îl joacă doar ca să-mi facă mie plăcere.

— Atunci Hera, zice ea repede.

Nici nu cred că știe exact cine e Hera.

— Cum să fii Hera? sar eu de colo. Hera e soția lui Zeus și mama tuturor zeilor mai mici, care nici măcar nu sunt copii, sunt adulți! Asta-nseamnă că-i bătrână. Chiar vrei să fii o zeiță bătrână?

Dia clatină din cap, nu vrea.

— Atunci Pallas Athena? șoptește ea sfios.

Chiar de asta mă temeam. Acum a spus-o și simt deja că-mi ies din minți. Cum s-o conving să nu fie Pallas Athena? Abia am convins-o să joace jocul...

Dar nu poate fi Pallas Athena, chiar nu! Pentru că Pallas Athena, zeița înțelepciunii, cea care le-a dăruit locuitorilor unui mare oraș ce urma să-i poarte numele o ramură de măsline, sunt EU, de multă vreme. Toată lumea știe asta! Și părinții mei, mama și Anton, și verișoarele mele de la Cluj, că doar nu degeaba mă îmbrac eu în fiecare seară în furourile mamei-mamă și-mi vântur sulita, adică sucitorul pentru prăjituri, prin casă... ca să le arăt tuturor că sunt Pallas Athena, cea mai grozavă zeiță din lume.

— Pallas Athena?! mă mir eu, încercând să rămân calmă și să nu mă dau de gol. Dar... e urâtă! Uită-te la poza din carte (de fapt, e o statuie). Și ea e băiețoasă mai ceva ca Artemis, n-are sâni, are scut pe cap. Ce, vrei să porți tot timpul un scut pe cap?

Dia se uită lung la statuie și admite în cele din urmă că, într-adevăr, Athena e urâtă.

— N-ai vrea cumva să fii Afrodita? rânjesc eu și dau repede paginile, ca să-i arăt o altă statuie cu o femeie goală, albă și cam grasă. În fond, e zeița frumuseții... ce poate fi mai mișto decât să fii cea mai frumoasă?

Dia o studiază pe Afrodita și, spre bucuria mea, o tentează rolul.

— Chiar e cea mai frumoasă? zice ea și flutură cochet din gene.

— Sigur! spun eu cu convingere. Toți zeii și eroii se închină frumuseții ei...

— Dar poate că... eu nu sunt atât de frumoasă ca ea... și stric rolul! mai spune Dia încet, cu teamă.

— Cum să nu fii frumoasă? sar eu. Ești mai frumoasă ca mine... cu mult.

— Da?!

Se lasă un moment de tăcere. În spatele blocului e vară, vrăbiuțe anoste țopăie pe asfalt, copiii de la scara B se apleacă după fluturași de badminton pe sub mașini, habar n-au ei că noi două, eu și Dia, vom fi peste cinci minute zeițele din *Legendele Olimpului*.

— Bun, deci rămâne stabilit. Tu ești Afrodita, iar eu, Pallas Athena. Mie nu-mi pasă că e urâtă.

— Bine, zice Dia.

Sunt fericită – am reușit să fiu Pallas Athena, așa cum îmi doream, și i-am pasat-o Diei pe proasta de

Afrodita. Ce contează că-i frumoasă, dacă e proastă? Înțelepciunea e mult mai importantă în micul nostru Olimp de pe Calea Moșilor. Și nici măcar nu mi se pare urâtă... e doar războinică.

Începem jocul, dar cam lăncezește. În timp ce eu, Pallas Athena, cu un băț pe post de sulică și cu un coif de hârtie pe cap, trebuie să mă implic în războaiele muritorilor, adică să dau iama peste copiii de la scara B care joacă badminton și să le stric jocul, tot ce trebuie să facă Dia este să-și admire frumusețea într-o băltoacă. Noroc că peste vreo oră apare și Manda Viorel, colegul meu de clasă, în treningul lui bleumarin, scâmoșat.

— Vrei să fii zeu? îl întreb eu din prima.

— Ce-i aia? se miră el.

— Nu contează. O să fii Hermes, zeul care duce scrisorile.

Întrăm în scară, devalizăm o cutie poștală, cea a lui Ivanov, administratorul, și-i dăm lui Manda câteva plicuri și vreo două vederi de pe litoral.

— Acum ai și scrisori, zic eu și-i pun toată corespondența în brațe. Tot ce trebuie să faci e să le duci prin Olimp și să ne fugărești pe noi, zeițele, pentru că tânjești după nurii noștri.

P-asta cu nurii o știu mai degrabă din *O mie și una de nopți* decât din *Legendele Olimpului*.

Manda e de acord, flutură scrisori prin parcare, o înghiontește pe Afrodita, care nu-și mai poate admira frumusețea în liniște, o stropește cu apă din băltoacă, Afrodita se supără, iar eu trebuie s-o răzbun. Jocul devine palpitant. Zeci de foi din scrisorile lui Ivanov se împrăștie, le ia vântul, zboară ca niște păsări albe deasupra Olimpului nostru.

Fragmentul face parte din povestirea *Pallas Athena*, *Shogun* și *Scarlett O'Hara*, din antologia *Selfie*, Editura Arthur, 2018

Ilustrație de Dan Ungureanu

ATELIERUL DE POVEȘTI

Fabulatoriu

CIOBAN, ZEUL STICLEI

Poc, se auzi din depărtare. Nimeni n-ar fi putut spune ce-a produs sunetul, nimeni n-ar fi putut ghici dacă era ceva grav sau nu. George nu-i dădu nici el o importanță prea mare. Continuă să se uite la pereți, întins în pat.

Viața lui George era una destul de obișnuită, dacă se poate vreo viață numi așa. Nu prea-l interesau pe el implicațiile propriei existențe. Unii ar fi spus că nu era prea conștient de sine, însă, în calitate de narator, vă asigur că era, poate chiar mai tare ca alții. Pur și simplu însă chiar nu-l interesa deloc ce-avea să se întâmple cu el.

Uneori însă, pentru oricine, chiar și pentru George, devine plictisitor să stai în casă. Așa că îmbracă un hanorac și ieși afară la plimbare.

Pe George îl fascinasera dintotdeauna geamurile. Mereu când se plimba, se uita la geamurile blocurilor din jurul lui. Îl uluia transparența, forma, orice ținea de proprietățile sticlei. La el acasă, avea o colecție întreagă de cioburi de geam, de care făcuse rost în zilele în care tânjise să fie explorator (George al nostru are acum cincisprezece ani).

Cred că v-ați făcut deja o idee despre cine era George care se plimba acum pe-afară.

În timp ce trecea pe lângă un bloc din colțul cartierului, auzi o șoaptă.

— Hei! Copilu'!... Hei! Vrei să vezi ceva?

Șoapta venea de la marginea unei scări. George, confuz, căci nu vedea pe nimeni, se apropie și ajunse în spatele clădirii unde era cam întuneric. Firește că

locul nu părea cel mai sigur. Iar ceea ce-i fu dat să vadă îl miră nespus.

În fața lui, în carne și oase (dar nu chiar), se afla un ciob destul de mare, care-l amenința cu un ciob mai mic:

— Vino imediat după mine, spuse pe o voce foarte înaltă. Altfel țândărita te paște. Ciobita și sticlita-n toate formele ei.

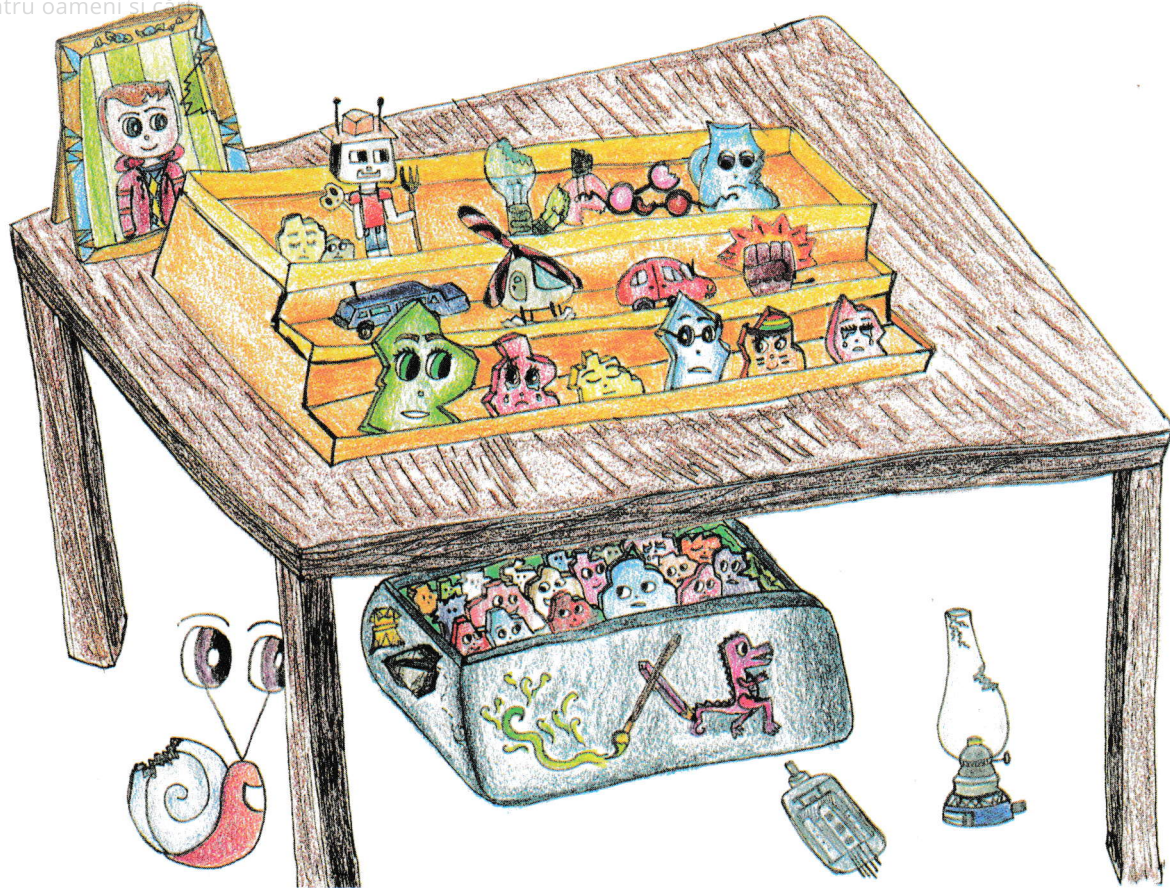
George nu luă amenințarea în serios, ce-ar fi putut să-i facă un tip transparent? Însă cum nu mai văzuse niciodată un ciob care să meargă și să vorbească, iar pasiunea-i era mare, decise să se țină după el. Ciobul îl duse până la o intrare de canal, pe care George n-o remarcase niciodată. Se lăsă să cadă înăuntru și dădu de-o lume cum nu mai văzuse. Cioburi peste tot, pe ziduri, pe tavan, numai pe jos nu. În capătul coridorului, căci asta era încăperea, un culoar lung, ședea pe un tron un ciob de cinci metri înălțime. Prietenul nostru făcu ochii cât cepele.

— George, spuse ciobul suprem – căci așa ceva trebuia să fie –, pe un ton amenințător. Eu sunt zeul sticlei. Mă cheamă CiobAN.

— Iar eu mă numesc George, răspunse băiatul complet năucit de ce vedea.

Îl tulburau atât de tare cioburile acestea vorbitoare, încât orice altceva i se părea lipsit de însemnătate.

— Știm prea bine cine ești. Un hoț. Un netrebnic. Și-un jefuitor. Ne-ai furat copiii, ne-ai despărțit

famiile, ne-ai distrus societatea. I-ai omorât pe toți. Vai, vai, bieții de ei. Și-acum, ca pedeapsă... Ei bine, te vom transforma în sticlă și te vom sparge.

Deși lui George-i surâdea ideea, chiar i-ar fi plăcut ca el însuși să devină un ciob, făcu un semn de împotrivire. De unde să știe el că numeroasele cioburi pe care le colecționase erau ființe vii?! Așa că, în ultimul moment, spuse:

— O, zeu al cioburilor, o, CiobAN, nu v-am omorât familiile! Sunt toate, în siguranță, la mine în casă. Îmi cer mii de scuze, dar chiar nu știam că cioburile au suflet. Promit să vi le înapoiez pe toate.

Zeul, după ani în care crezuse că toate cioburile dispărute erau sortite pieirii, vărsă o lacrimă de fericire. Apoi, cu un zâmbet ascuțit, îi îngădui lui George să plece. El aduse treptat toate cioburile pierdute.

Famiile se reuniră, prietenii se revăzură și o fericire cum nu mai fusese de mult domnea acum în lumea cioburilor.

George, băiatul care obișnuia să colecționeze cioburi, se împrietenii la cataramă cu ele. Își petrecea timpul liber în lumea lor, ba chiar se apucase serios să le-nvețe dialectele. Zeul CiobAN deveni cel mai bun prieten al lui și-i dădu misiunea de-a aduce cioburile lipsite de casă în lumea lor. Astfel, societatea cioburilor se expandă radical, iar George... ei bine, George era fericit.

Gabriel Cărtărescu, clasa a X-a,
Școala Germană „Hermann Oberth“, Voluntari

Ilustrație de Delia Calancia